

חלק ראשון

פרק ראשון צלם התחיל בזה כי הוא התכלית וראשית המצפנה אחרית המצפנה והוא כולל כל חלקי ההגשמה גם כי אדון הנציאים התחיל בו מצפנה בראשית הענין אשר בו נתעלם הדבר כי החומר אינו נאלץ עלם והיה הנמלא ההוא לא זולתו כענין בחומר שהוא משותף היות המצוקה והם ענינים והוא הורדת הרוחניות:

פרק שני ולזה שאמר והייחס כאלהים ידעי בוד ורע ירלה כמו השופטים כי משפטי התורות מן המגורה והנאה לא נתלו בנמלחות צעלום כדי שיאמר צעבור זה עקר ואותו או משיגי עקר ואותו ואין בהכרחי טוב ורע כלל כי אם עקר ואותו ירלה כי ההכרחי והם הנמלחות צעלום אשר אין אחריו סתם אין בו טוב ורע' אשר הוא המגורה והנאה לכל עקר כשנכסלם או נאמרם צחלוק מה שהם. צמליחות ואותו כשיקבים ליורנו או המורה עליהם עם מליחותם צעלום וכאשר גדלה תחותו הלערך כל העוול והטורה ירלה כי ההכרחי יספיק מאלד ואמר דוד מנאר לזה הענין אדם ציקר כל ילין לינה אחת שינה פנותרו אל החלות הגשומיות כי תורה הוא לעינים והנחת מרשיו הגשומיות כי טוב העץ למחבל הכה זה לא מלד הנפש החיונית לא האלהית על כן אחר נמשל בזהמות נדורו ישתבח צעל הרלון אשר לא תרשף תכלית בונתו ומכמותו צבריהה האנושית צברלחו מורכב מהפכים משתתף בין העולם המושכל והמורכב עד שיחייב ששיגורו זה ה' ית' הרולה צטצע הנמלחות להדמות בו ומשתוקקות אליו והוא תכלית יכולת ההיולי ר"ל להמליח המשתתף עד שיחמסד בו כי מלתו הם יולאים ואליו הם שמים:

פרק שלישי ויאמר על האמת ירלה העלמות אשר הוא אמת הנמלא צמות: פרק רביעי ועל זאת המעלה נאמר ויחזו את האלהים וגו' ירלה בו השגיחה המופתת עליהם בזה המאמר היא בהשגה השכלית כמו שיבאר בפרק המהדבק אל זה:

פרק חמישי בענינים שמוקים מאלד זה צספר השמים והעולם כשירלה לבאר שתי שאלות נפלאות האמת למה היו הכוכבים הנבוכים כל מה שהוא יותר קרוב

מהם אל גלגל המזלות יתנועע תנועות רצות והרחוק תנועות מועטות ואם הגלגל הראשון בלתי מתנועע אלל תנועה אחת והשאלה השנית לאיזה עלה היו גלגל הראשון כוכבים רבים והוא אחד ובאחר הגלגלים לא ימלא בהם כי אם כוכב אחד ואם הוא צעל גלגלים והתגלל בזה ובאר כי הוא פועל נפשי למה שהיו הגלגלים צעלי נפש והקצות מוצאות לשם וכבר פרשנו ענינם צפי' לקספר ההוא גם צבירשנו לחי צן יוקטן גם צמה שיצור נדבר בו צע"ה ויבך מדותיו זכוך רב הוא אחרו ובצכו שנותם וימית תלותיו ומשוקתיו מדותיויות הוא אחרו אל תגשו אל אשה ובאשר יעין הקדמות אמתיות וידעם והם הגזרות וידע דרכי ההקש ועשות המופת והוא הקדור המורכב וצמנליו וידע אופני המזירה המטעות השכל ואלה השלשה יכללם מה שאמר שירגיל עלמו צמכמות וצדיעות ועל זה לוח והיו כוכבים לשלש ימים בזה הפרק לא ביאר אך יקדים לחקור בזה הענין ר"ל חכמת האלהות ולא יגזור כלומר כשהיה לו השגה בלתי שליוה ירלה מה שאמר למה אשר כללה מן הגשמות מה שכללה חייב זה ההרס קודם שלימותם ירלה שכל דקדק איך ראו כי לא ראוהו יושב על כסא וכל לבא לשמים עומדים מייניו ומשנאלו לכל דקדק עליהם תוכן השגתם ושרלו תחת רגליו זיז החומר הראשון בלי אמצעי בתכלית או שנתמלק צימים ההם ויעתר והאריך וכו' מן יפרון צם כמו שאמר שלא יתרוס לדבר בזה הענין אין היזק בזה כי זה הוא חרץ מננו יתצר' אלל שהוא יקלר צמדרגה שישתדל עמו לעלותה:

פרק שביעי כמו שאבאר צמותק שם צן הוא אחרו ויי עקדורו לו מננים או יחקוהו הוא אחרו צמים גם כי יולירו הכוכבים וכשרללו השם הוליד צללורו והוליו אל הפועל:

פרק שמיני הנה מקום אחי מעלת עיון והשקפת שכל והוא הנכלה באחרו וכלנת על הלור כמו שיתבאר שם:

פרק תשיעי אבל מה שהכריצו בו הלשון באחרו כי יד על כס ית' וכו' הוא תאר עלמותו וגדולתו אשר אין לריך צשום פכים שידמה המעיין שיהא דבר חרץ ומעלמו

וכל שהוא תאר נוסף ולא נברא מנברליו עד שיהיה ית' נאלל בלתי כסא ונמלא עם כסא זאת כפירה בלי ספק רלה בזה לאות דור דור עם המשותף לו ית' פי' ר"ל מלחמה צעמלק מורר דור לוי שמיני צן תאר נוסף או משתפו עם נברא מנברליו ילא משפט ומעולק זהו

באור גרבוני לספר מורה נבוכים חלק א'

עאלק ר"ל לאחת דבר נוסף ואם יהיה תואר נוסף רומני כי הוא יתעלה אחד פשוט ולולי זה לא היה מוסיף המליחות חסר אחד מן הפרקים כיון צו לבאר שתוף עם לא זכרו ואני זכרתי והבן מה שרומנו אליו:

פרק עשירי יכונה הענין גם כן צירידה ר"ל שיחשו קפרי ספריו הנביאים ירידת האוכה אשר יחייבה הטרון הקדוש וכמו שכתבו קפרי של אדם הראשון לפקידת המעשים ויכונה זה צירידה והבן זה:

פרק יא ה' לנצול ישב ר"ל ששם השמנות עניני הארץ והפקדם המורה עליו המצול לא יהי' לו ית' שבו כי היחס ההוא לעניני הנמלכות ר"ל לזורות המעורבות לא לאשיהם כי הם מפתנים ואיש אחד יתקיים עליו המין האנושי כמו שיתקיים המין השאשי באיש אחד ואם יקרא מין:

פרק יב יתקיימו קצותיו כלומר הקצות אשר הוא קצתם והם מקוצצים והם קצות למה שיתחדש:

פרק יד ויהיה עם המין לא ידון רומי נאדם ונגלה זה"ל הידיעה והאדם ידע ואם העולם לא נודע זה"ל והאל יודע:

פרק טו השען ועמוד על ההתבוננות היות הש"ת התחלה כי ההשגה בעה"ה התחלה הוא המצול אשר חגיע מומנו אליו כי תדע שהוא התחלה לממלכות על דרך שכל מושכל ומושכל ונבדע המקור ראוי שיהיה נאמל צומה שיחלצ מומנו הנה הוא מנבדע הנאמל ולולי זה לא היה התחלתם ולזה נשיג השם בהשגת הנמלכות אשר שיעתת כי הוא התחלתם כי תדע שהוא יתעלה הוא המליחות המעורבת אשר לממלכות כלומר ית' והן זורחות ומאמתו כי שום וממין ה' זורחית הזורות ומשים אותם מושכלות כמו השמש קצת המראים והמלכות בפועל וזהו שרומנו צאמרו הנה מקום אחי ית' צורח העולם בגדול עלמותו:

פרק יז וחכמי האומות מקדם היו מקטירים הדברים בהתחלות הנמלכות המעטות הנה המורה מתחייב שתלך בזה האופן יותר ועל זה אשר מקדם ואפלטון ואי שקדמו היה קורא המומר נקבה והלורה זכר כי המומר ישתוקק אל הלורה להשלים המליחות ואחת יודע כי התחלות הנמלכות שלש המומר הנמשך לאפשרות והלורה על שהיא חלק העולם וההעדר המיוחד הקודם ללורה המעטתה אשר הוא ממוצר למחורר לעולם לפי שהוא צמחית עלמו בעדר הלירות לכן בהתלבשו לורה ישא בו העדר המקצלת לה העתידה לבוא אחריה ולולי התחברות העדר למחורר לא חגיע אליו הלורה כי הנאמל השלם בעלמו לא יתהוה וזהו הליך היה ההעדר מן ההתחלות ר"ל במקרה יעלה בו הלורה לא שיהיה חלק עולם ולפי שהיה ההעדר המיוחד נמשך להעדר הכולל אשר למחורר הראשון וכל הלירות אשר בשבילו העדר כל לורה שילבש כנה ההעדר בכלל בשם השטן ובשם ההשתתה אשר קראה ארבעה צמח קפרי יחסי הנמלכות קלחם אל קלחם:

פרק יח ומוזה הענין מלא כל הארץ כבודו ירלה מלא כבודו כל הארץ ענינו כל הארץ חעיד על שלימות כבודו ר"ל עלמותו כלומר תורה עליו מלא אס תרלה חשים כבוד ה' האור הנברא אשר יקרא כבוד בכל מקום והוא אשר מלא את המושכן מין הזק בזה ככאן ציחור הרב דעמו בעכינה והוא אור נברא נאמל מוח נמשך אמת הנביא ובהם נקול נברא וזהו דעמו על פי אינקלסם ובהוסקיו המלורף שהוא שכינה אך בהוסקיו מיוצא כנר יהיה נמשך הנביא:

פרק כא ולפי זאת ההשאלה הוא אללי אמרו ויעצור ה' על פניו ויהי' הכנוי בפניו שצ אליו יתברך וכללו אשר שהם הענינו תמורת פניו שהיה ממשלל להשיגו אל קריאת המדות ה' והשיג פעולותיו שהם עלוליו צומה הם עלולות מומנו לא צומה הם נמלכות מומנו צו כי הוא המומר המיוחד לו יתברך ולכן אמר ה' ה' הכל שכלי ואז ישים המומר יקרא דה' לו יהיה עם עם זה השגת מוש הראות מלא לדבר נברא צראייתו יגיע שלימות ההשגה השכלית כמו שפי' אקלנס ירלה צאמרו שכינת' הנה הוסקין המכס לבאר ככאן כי השכינה מוחשת לחוש הראות והוא האור הנברא וגלה תועלת ההראות ההוא אף לעלם הנביא מלבד הראות לעם כשאמר צראייתו יגיע שלימות ההשגה השכלית כי כמשפס הנביא מעלה למעלה העליבה עד יאלל ממורס האור ההוא צמחור עם עולם האורה יעמוד לו דמות לוח קלל מוחקה כללי הנמלכות ועלויים עד יתדבק ברוחניים וכבר אמר אברהם אבינו בקשר הילירה וכולם קשורות זו צו כעלהבת קשורה בגמלת ואין לך ללכת בעקבות המוחמלספים המוחמלים לאמר כי מין זה מלא נמשך הנביא כי מלא צאר עוד ואמר זה אס לא הייתה ההשגה המורחית ההיא צמחלה הנמולה כמו שצא צאצרהם חה דעת אסרת חדשו עתה בזה

האקוס לאנס דעת הרב כי חור נכרה היה נראה בלל ספק נקרא כבוד והוא אשר יקראוהו
 אונקלוס שכינה ובאגרת הקדורות אשר שלח הרב לתלמידיו בהשבעה שלא יגלהו לזולתו הערים
 התלמיד המסור להשמיש בלי עבור של שבעת הרב חס לשונו הדבור שזקק לזוהר רבינו ע"ה
 בודלי שקול ברור הוא כמלא מן הטבע ורבים אמרו שלא היה שם לא קול ולא דבור גוף
 ללא שפס אר"ם אחרות דמיונות והצניעה והזמנע על דרך דבור האמת שהוא
 הגיון הדיעות וה' שאין לחכמו יכולים לידע איך ואילו לא שנה הכחזר וישמע את הקול
 מדבר אליו הייתי מורה בכך ועוד שפרשת לוחות שניות אינה הולכת בן הילכך אין לוורר ללא
 שקול ברור היה ויחכן שזן הענין היה יולל וכן ראוי שלא נגלה אליו ללא צעק כמו שזמנע
 צפ' כי חש עכ"ל וזוהר תנין אומרו לו שיהיה שם עם זה השגת מוש אחר ג"כ לא שיהיה
 צנפס הנציח ואם כבר יכללוהו הקול והאומרו צמקומו רבים:

פרק כג ואמר אלך ואסורה הענין העלות השכינה מעליו אשר הייתה צמוכו אשר נאסף
 חסר העלותה העדר ההשגחה צו כי לכבוד הנציחם הייתה וקרה בקורס
 ובקורה קרה ההשגחה כי לא יעשה ה' אלהים דבר כי חס גלה קדו אל עבדיו הנציחם
 וזה פרי המעט פי' וזהו אומר הנציחם צהיחכם עם אל אל עומכם והנציחם ג"כ המושגכים
 והמזגעים קצת המוספות והעלות הדקים צו יתברך יעלה המוספות ובהעלותו העלה
 ההשגחה כי אין שם מושגך מן המולד העליון:

פרק כד אמר משה זה מוצא:

פרק כה גם זה מוצא ומעליו ואינו לריך צאור:

פרק כו דברה תורה כלשון בני אדם פי' הוא לאטה כפי דמיון המומי והקצה כי תיחד
 אליהם ואם כבר תכלול הסגולות הנה בשניות וכמו שהוא לריך לאכילה
 ושניה להחליף זה שיתוך כי המזונות הם להקביר הנקצים ולהחליף זה שנתן מן הלחות
 השרשי אשר קצתו החס הטבעי העומד צו כענין בשלחצ המכלה לשון אשר הוא קצת
 הארת הפחילה וכבר התניתי בלתי כוון בזה הפי' חס לא ציחור ההכרחי לידועי האומות
 לאנס הרחבתי הגדר בזה כי ראיתי מומיצי העיון כבר חשבו שכלה בזה להדריך האדם בלתי
 יאכל צו שירעב ואם תרעב לא יאחר לך כי הוא מוצלכת הרפואה ודצרי צרפוח הכפס:
 פרק כז והדברים המזינים כלומר ספור זה שנאמר לו צמרח הלילה ציחור אל המדמה
 הניחו כאשר היה כי הכח הגשמי כבר יגשים הרוחני ואינו ספור זה
 שאירע שירה על שהענין כמלא חוץ לנפש בן זה מופלג ולזה לא הרמיק שיאמר צו אלא
 חיות אף חס יאמר בן אחר שהמדבר מלך ומלך כבר יאמר על המדמה:

פרק כח ואמנם אמרו ותחת רגליו כמעשה לבנת הקסיר פי' אונקלוס כמו עידעת שהוא שם
 כנוי רגליו שז על-הכסא ואמר ותחת בורקיה יקריה והנן זה והפלא וכו'
 לא ראייתי ח' מן הסכנים מלך הגבי דצריהם אלי או שדצתי מזה הענין עומד על אומות
 זה ורובם כמו לומר שהוא טעום מפל בגרסא או בנוסחא וכו' ראוי שיאמר תמורת הכסא
 הכבוד ולא הועילו דבר כי הכבוד ג"כ מיוחס אליו ית' כאמרו יקרי' גם צהייתי צעיר ההוללה
 טוליטולה תפארת ישראל דברתי על זה עם הסכם הזקן דון יוסף צואקס יל"ו וראיתי
 כצוך עליו כי הוכרח להודות כי אשר יכין צרגליו אינו הכסא כי הרגל לזולתו ייוחס והאומות
 הוא זה שצמדי עליו אחר דקדוק רב והוא שאמרו שם כנוי רגליו שז על הכסא לא ירלה
 צו שצבל הקיין הוא הכסא כי לקדוש ישראל יכנה אצל ירלה צו שהוא שם הרגל המוכנה
 אל הנקתר המיוחס אליו שז אל הכסא ר"ל שהכסא הוא המוכנה לנקתר והנקתר הוא הכבוד
 והנקתר הוא המולד הראשון לא שהרגל מלכותו ית' או חלק מומי ואמרו ותחת בורקיה
 יקריה הוא שהרגל יקרא כסא ויסמו אל כבוד האל לא אל צראשונה והפלא מהרחקת אונקלוס
 ההגשמה ופי' הרגל כסא גם הרמיק כל המציא אליה ואפילו בדרך רחוק שאם פירוש הרגל
 כסא אף הכסא לא יסמו אליו ית' אלא אל כבודו שהוא לא אחר וכו' כי המומר כמו שידעת
 חקבל לעולם לזורות ולזקרים חתפסל ונתפס האפשרות בצחנית טעמו צוה הוא היולי ואין
 פעולה לו אלא צוקרה מלד הלורה אשר צו כמו שהלורה פועלת לעולם פעולה חתפסלת
 צוקרה מלד היתה צהומר כי נשמה המורכב ותשמה היא מלדו כעדר הלורות כלם על שהן
 חלק מלכותו וטעמו והוא מחדשו כנוס עליהם הרוח כמו שיאמר באל ששמה חומץ:
 פרק כט ומרה האדם לזון הסם והיה העלזון והאורי שז אל האדם והלז על השם שהוא הכלוף:
 פרק ל ובקצת הנוסחאות תורה כי המיוחסת אלל המיוחסת היא המכונה וראה איך פירש
 כל מלה צוה הפסוק צענין המכונה והלמוד והנן זה כי היא המיוחסת אשר
 נשתוקק אליה ואינו רחוק אללי שהשועה הגשמיית תהיה כלי לרוחנית ואחרית ספר דיאל

באור גרבוני לספר מורה נבוכים חלק א'

יעיד על זה אך אשתאום להעדר ההכנה והזנן יגלה. המלפונים כי אין שום חשדון אחר ימים חלף ונאחזים ותשעים לצד שאל כל הוה נפסד הוא ג"כ כל נפסד הוה תשלם רוסך יצראח ותחדש פני לדוה וזוה יהיה כבוד ה' לעולם ודוד עצדי נשיא להם לעולם ואין שמהיה לכל תכלה ראייתי קץ ואין לאורך הגלות התפשטות בלתי מוגבל וכאשר יעויין הכל יורה קלחו על קלחו והדבור הזה יתברך :

פרק לא בזה הפרק התחיל לרמוז על מעמד הר סיני והגבול שבר שיש לשכל האנושי רמוז על אשר לוה לו האל ית' למשה והגבלת את ההר והקצה מדעיית שחור שלל היתה חלל אלכסנדר וסינעחו שלל היה חללס תורה כי אם דת וזה רמוז צאצרו הליץ ונפגע כי אין מגיעה גדולה ומהנהג זה הפ' בכלל מאנס הקדימו והליעו למה שיהא אחריו כי הד' סלוקות רמוז לד' שכנסו נפרדק והם אשר אליהם יחלקו המעיניים וקולר יד השכל מהשיג וזה שאפשר השגתו רמוז להליץ ונתן וכבר רמזנו על זה בפתיחתנו לפי' הכונות ודי בזה: פרק לב והוא שחמה אם תעמוד על הספק והוא הרמוז בכונה השנית נכנס בשלום וילא בשלום כמו שכנס ר' עקיבה ונטות אחרי החקרונות כמו שקרה לאלישע אחר שלל חס על כבוד קונו כי שלל שכלו על מה שאין מוטעו ללהצת הרשות והנלוס והזיק שכלו הנמכה ולורתו האנחתית השמנע כמו שיחשבו האחרונים והפתחים שם האון המורענים להיות חכמי ישראל והם מוסגולות סכליהם :

פרק לג וזאת היא הקצה דדורה תורה כלשון בני אדם כי אליהם נתנה וזה יתחילו הנערים וכל העם מורסה קהלת יעקב וכבר הקדים ראשונה ואחר כה תאמר לגי יעקב אלו הנשים וכבר ציאר קרב חמה ושועב כפי אונתת ומהותו ואחיה תדבר אלינו כפי דמיונינו והתישו כמו כנקצה בלרוף חללס :

פרק לד אלא שחויצ בליור השלם בגדרים העלמיים צדיעת האות ובהאזין צוה שכללה להאזין צו צופות צדיעת האות ר"ל מליחות המורכב והנפרד כי לא יקנה המופת הגדר בעלם ואם כבר יגיע מומנו צופותים המוחלטים והוא אשר יקרא מופתי ומשחנה צולב כמו שחאמר למה ירעם לפי שהאש נכנה בעצם ונאמר הרעם הוא קול הכבות האש בעצם אחר אם ככה הצרול והוא לא פנים קלקל אם הצרול נכנה ואינו מיוחד הפנים הי' איפשר שיגבר חילום ככה תכלית הכשרון בהלעות היא ההכאה ואי אפשר שתגיע צולתס ופי' אונתת הלידק וזהו ואמר כי השלם הזריז שיתן יצוי לחכמה וכבר רמזנו בפתיחתנו לפי' הכונות כי כל מה שאזכורנו צאלו הפרקים רמוז על מעמד הר סיני אשר צו היה מדרגת העיון ונפי' איפשרות הדבקות כללנו מעמד הר סיני כולו על דרך הרצ והקצה הראשונה והשנית כאלו הם קולות וצרכים ואורך ההלעות ידוה בענן כד על ההר והר סיני עשן כלו עד שתדעך השלבה והעסק בלרכי הגופות והאשה והצנים יספר צעיני כל אדם וקול שופר כי כל דבר שיושב צורחה הכנולה מאנס הוא משל לענין אחר מאנס מה שאמר מוצא האשכים הסס הלם ארמוז מה שבה שם ומסיפור פרישת השלשה ותהוא רמוז על המומע און הגשמיית השלשה ימים ההם אשר צארכוס :

פרק לה בזה הפרק העיר לבאר צמוחלט שלילת ההגשמה ומשיגה והוא מה שלל יראוהו הפלורופים כן והוא מאנס החיר זה כי הוא המוכון הראשון נספרו ולולי זה לא יוחלטו עליו שם המורה כי בזה נבדל מזולתו בזמן העובר ואונס החכם אצן רש"ד אחר כי אין ראוי לוואר להאון שאינו גשם כי יצטל מליחותיו חללס גם איננו ראוי לוואר כי הוא גשם כי הוא חלוק האות אצל ראוי שנבחר היותר נכד מושיגי הגשם ותנאמר כי הוא אור כי נאלט לחוס האונתת ההגשמה ויהיה נאלא חללס וככד שצנאלאים עד שיכלול זה און הלידק כמו שהאור קצת מליחות הגוונים נפעל וקצת ראותינו אותם כן האל ית' קצת הנמללות כולס וקצת השכלתס ומאלד המריץ צאצרו ונהורס עומי' שרי' :

פרק לו וכן כשמעבור על כל מה שיש מזה הענין בכל הספרים תמללהו ורבים שאלו על אחריו ויסר אף ה' צם וילך ואם הם לא הצדילו צין הכנולה המוסכלת למדוהה כבר הגשימו הרחמי ואמרו מרה אפי צך ובשני רעיד כי חשבו שהשם יפעל בלי מאלעיים ואין יפעל הכנדל בגשמי המשתנה בעלמותו בלי מאלעי וכבר התבאר המומע זה צוה שאמר הטבע והבט אמרו ואונסם עשו קפרי הכנולה זה המזוק הגדול כי הפכינו על זה לחכיות מציבה ומאלד הנויב בגדרו הכפירה צמאמר מוסק שהוא חלוק המליחות והאונתת הדבר צחלוק מה שהוא והבן אמרו לא עניניהם וזוה היה הטעות ראשונה ודע אמרו ודע שחמה כשתאזין ההגשמה והבן אמרו כי מדע שאין התכללות א"כ לוי שלל יקבל און הפלורופים האלהיים כי הם מאלעיים צין הנציזאים וביי העם :

באור גרבוני לספר מורה נבוכים חלק א' ה

פרק לו כבר התבאר לך כי שזיעת הקול וזגלתי אזלעות וזלך יכונה עליו פנים צפנים ירלה כי הפנים צבלל נאזרים על שזע הקול ההוא חס שזע דברים וזגלתי חידות לזעה נזילו עליון ואס קול נצח חלל כל ישראל וכבר פרשנו זה צפירותו להי צן יקטן צפירות:

פרק לח ונתחייב וזלזלו כי רלזו הוא דעו שהוא עלזו:
פרק לט והענין שזשים תכלית פעולתך כלס השגחו כי זהו תכלית מליחותו לא להעריך כחותיו:
פרק מ מ הוא אשר ידע קדר רלון השם כי זלת תכן כוללת הידיעה והסדור והעלה רזו להנהגה והוא פירוש נפלא:

פרק מא חי ה' אשר עשה לנו הנפש הזאת והיא המדברת כי היא זגעת זן הנבדל:
פרק מב שאלו אשר וזיות והוא צפונות והפלא זלליתו זה פנחס שהיה כהן חיד טזח עלזו ואחשזו שידע שזייהו והעווד למיות הנה כמי צרוך ה' אשר נחן ציד עבדיו להזיות ולהחיות ויהיו קוצרים חס ויכזו זפני המלחמה ועבדי השם לעולם יחיו כי הם אפי' צזיתחן קריון חיים כי הדעות המזותיות הנשחרות קריון חיים והנשקדות קריון חיים ורצים זישני מזות עפר יקילו חלה לחיי עולם חלה לעת קן כי תזלח הארץ דעת חת ה' גם כי שית חק ויזכור עת צל מליפתו וכבר אשר תשלה רוחך יצרחו ותחשע וכו' חשזו שאזר זה על השזים וצרוך היודע:

פרק מנ אמר זעה זה זגזר:
פרק מד עיני ה' הנה זשזטות וכו' השגחתו כוללת ואני חזע כי העינים השצעה הזקפים רזו לשצעה זשרתים וזה זקבים עם השגחה וזלחות כי הכוכבים נראים כעינים כי כל הרגשה הפעלות כי הוא קצול מזות הזעות:

פרק מה הוא ספור על ענותו ית' ללבעק הלועק כי המזלל כליש אחד נלות קלחו קלחו:
פרק מו והכחות צזין סקן זכלל הכלים תפעל צהס הנפש חו הלורה כי החזרים חזנס הם כחות ענו המדברים צהס השם כי קרלוח חזרים לא זולת זה חזנס צצרחשית רצה שהוא מזרש חלה של חרץ ישראל גדול כחן של כזיחים שזדמים הלורה ליוזרה שזאזר ועל הרקיע מזות כסא ועל הכסא מזות כזרחא חס זלזעלה כל זוי שרזיתי ענינו זן המעיינים צספר הזה רזיתי שפי' מזמים הלורה ליוזרה כי ידעה הנבדל ללורה חנותית ולפי מזיונס היה להם לזור צזה הזלזר הבולל שזדמים היוזר ללורה לא לורה ליוזרה וזיני נפלא חזס כי לא העזיקו לעמוד על כונת המזצר ואני חזצר לך עתה כונתו רז"צס ז"ל ציחר צפר' ז"ט כי הזללך ייוחס לו הכנף ולשם יתצרך הלורה החנותית להורות יתרו הש"י על זלזכיו והכנפים כלי מהירות ההליכה ורזי שיימודו צלזורים ולא יימודו לש"י כי הם מזורים לא מזרים והנה מזרו הנה מזות כזרחא חס ירלה צו מזות כזרחא הש"י הנה מזרים מזמים הלורה ליוזרה ירלה שהם מזמים הלורה אשר צנפש הנביא אשר הוא חקוי גשזי לזללך ליוזרה ית' וזלזר ועל מזות הכסא מזות לורה כזרחא חס וכבר ציחרו כי הלורות כלס אשר ישיגום הנביאים צזרחא הנבזחה הם לורות נצרחות השם צרחס צנפש הנביא והוא המזת כי כל לורה מזוונה צזזיון היא צרוחה שזלזר שר לזל ה' עתה צזתי עבד צזילה צזנעול קטן ולריך שיהיה גדול ציחיד ולריך שיהיה צעשרה וצזילה ולריך שיהיה ציוס ורצ גוצריה הוא גדול כמו כלזזר גדול כמו שזים עלזו ללעות כך:

פרק מז לא ישיגו מזרגשים עד שיששזס מזר צן רש"ד צצצרו צהכרת המזלעי שזיכנו רחוק שיוזע צו הזויר כענין הזים הנשזרים על חללצב חסר טובלו צזים חלל שלל יורגש לדקות הזויר ואס המזזשש זיני רוחני כל כך דק כך כל שכן שילטרך למזזעל צין ההיולג וזרוחני:

פרק מז לא חדע להם כונה צזה הלל מזרתי לך צזולת זה הזקוק כי חין להמלט זן הקצלה צקלת דברי הנביאים והזכזמים לזח שהיתה הפילוסופיה הקדוונה צזזנס גם כי חורחתו הקדושה חללחית למעלה זן החקירה הפילוסופית ואני מזר לך זה צזחותו לא על דרך ההכרות והזלחים יודע:

פרק מט אבל זה הכל צזרחא הנבזחה ולפי פועל הכה המדונה ולפי הענין אשר ייוחס למזלך כפי הנזחא אשר עליו ייסד נצרחו והפעולות אשר ירלה שישפעלס המזלך כפי עתו כי כל נביא רוצ כזוחותיו כפי העת אשר הוא צו לקרצס זן הפועל ושזטעות כפשו עליהם כזשר תרלה כי כזוחות יעשי' כלס הם חס על סכחריצ ואס על גלות צבל ואס על שזנס למרץ צצית שני וכיוולא צזלו כלס וזלרו חללס להנכל מזשח המזיון הטוים דברים כנגד הזון המעיינים מזזר כי חלו חלנשים והם רוצ המעיינים וכן הוא המזת:

באור גרבוני לספר מורה נבוכים חלק א'

פרק ג בעת נעורתי בלואי הסבכה רחיתי מי שגדל עליה והזקין בקריאתה ולמודה צעיר
מוצאי עיר פרסיינילך ועמו האון רב זון התלמידים מלעיגים ומצוים אחד זון
הדורשים שרש צענין האמורה ואחר דדבריו שהאמורה נאמה לאימית ומאנה בלתי אמתית
ואחר ההבס ההוא צענינו כי חלילה חלילה שהאמורה לא תאחר אלא על האמורה האמתית
והקביצו עמו תלמידיו שמים מיציו עד שאמרו שהיה ראוי לכדור הדורש ההוא אם לא למסרן
לפניו והדורש ההוא ואם הוא אשכנזי נכסי השקר יומר אשכנזי כרדו והאמת נעדרת
ולאמה האמת טעמתי וטעמתי והאמורה דדבריו ולעיג. על המולכים עליו ואציר להם זה הסרן
והבדר אשר גדל בהם הסבס הזה האמורה וכי היא אמורה כל עוד שימסרו האמורין שהוא כן
חזן לנפש ובפרו זה ולא הודו שהרב כיון לומר זה עד שהכרסמים והצינתי הדבר לקלחם
זה יצאני עתה למרס אמארו ואם לחשוב שהוא כחוצר נכפשו הוא מחסיל בתארים ורווח
ענין האמורה זה ענינה בלאת והיא אשר ראוי להחזיק בה הסבס בלאתו ואחר דע אמה
האצנין צאמארי זה כי האמורה אינה ענין הכאמר כי כובל לומר דבר ולהאמין חלופו אצל
האמורה בכלל הוא הענין המליר נכפס כעיתאמר עם זה שיאמין בו שהוא כן חזן לנפש כמו
שיליר זהו אמת האמורה ר"ל שיאמין שהמליר נכפס יכסיים עם האמירות חזן לנפש ואם
יכסיים תהי' אומרו לוקדק ואם לא יכסיים אומרו כחצת ואם יכסיים אומרו בגדרה לאמאמה
כמו האמורות אלו אמות האמורה ועלמותה כי הלדק אינו כיון אמות האמורה כי הליר
והאמת ההסבכה היא המציאה אותה אמורה אצל הלדק והכזב ימן שתהיה האמורה אמתית
או כחצת כמו שהסומר ההכרמי הכרמי ילדק או יכזב כי אמרו אין אדם אחד מי הוא אומר
ההכרמי כמו אמרו כל אדם מי והסיוז או השנינה יתנו הלדק או הכזב לא הסומר כי יסם
הסומר אל הנסחא הוא אומר הסיוז ילדק או יכזב וכן האזן אל האדם אומר הנסחא ככה
הלדק והכזב יתנו האמורה וכחם לא אמת האמורה כי זה אצל האמורין שהמליר נכפשו
סכים עם האמירות ולכן אדם יסמיק לך מהדעיות אמתיות או הכספזות אמתיות אצלך
כשתקפיים וכו' הנה צר כי ברוחנו לגדור האמורה לא לגדור האמתיות והכחצות צמלוק
אמה שמשנו אלה וכמו שנהגו זה בלאת הכורסים הוא אחד אצל הוא שגשה והשגשה חלוק
בעלמו צמליות זה נאנע אם לא שלדקו שני הסותרים ואנו שומרים שכל משכיל ומושכל
באל יתבדר ושהכל אחד אין אנו אומרים שבו אלו השגשה דברים ושהשגשה אחד אצל נאמר
שהדבר האחד בעלמו נקרא בללה השגשה שמות והוא עלמורו והמשכיל אצל השכילו עלמו כי
האל הוא השכל הראשון הפשוט אשר עלמורו המופשט גלוי לעלמותו הנקי כי יסכיל בעלמו
אצל שעלמו מושכל בעלמו ואמתו הוא השכלות אמת היא אמתו האמתית והנה יתבאר
זה יותר צעתי ולרין שיהיה האדם זכתי עם שיליר האמת ושיגהר ואם לא ידבר בו כמו
שלו המסופים אמרו בלנכסם עד אשכבסם ודמו קלה כי הדבור הפנימי הוא הכרלה אלא הש'
בשיכסים עם האמירות כי הוא אמת ית' :

פרק נא אמרו ויביא מופת על ציטוט השלם ירלה על מליצות השלם שאינו מתחלק קרלורו המדברים העלם הפרידי ר"ל נפרד בעלצו וזה בשמי משמע הטבעי וזי שכנורו על העד לחזרו עד עוד לחזר ואנחנו לא כמעט זה חסך הש"י וזה הלך ירלה אחר שיהיה התחל הוא' עלם המוחל' אצל אלז אחר והוא' שיהיה בעל חקקים עוד אחר או שיהיה המוחל בלמי המוחל' אצל הוא ענין מוסק על המוחל' וזה יביא להיות התחל' המוחל' מקרה לעלם המוחל בן כאשר יהיה תחל כי התחל' המוחל' מקרה כאשר בחר הרצ וסייב עוד שיהיה הנושא גסס ואחר כי הקוג' אלז ימלא צעת מן העתים רק מן הפועל ר"ל הפועל אשר יקרה העדלו והלורה וכל יורכב ומשי' אלו הטעמים הנה הוא נפסד והעדל גסס כי תמחר מליצות הקוג' הנה מוצר כל אחד משניהם לחזירי הוא' תמלי' מליצות האחר וכל בהכרת עלה היא אשר הקניט לו המליצות כשהצורה התמלי' צנחנה צו ואללם ג"כ שורש שהמוקבל באמונת הוא' מה שיהיה כמי' לצד ואם היה פועל הוא' צמקרה והמוקבל הוא' מה שיהיה פועל ואם היה בח' היה צמקרה ולכן אם נמלא הנה מוקבל צמועל ומוקבל צמועל הנה כל אחד משניהם עומד בעלמוותו והמוקבל הוא' עומד בעלמוותו אצל המוקבל הוא' גסס בהכרת כי הקבלה אמונת תמלא ראשונה לגסס או למה שיש צו כי המוקרים לא ימוחרו קבלה ולא הלורות ולא השטח ולא הקו והנקודה ולא בכלל מה שלא יתכל' ואולם פועל אינו גסס כבר עבר המופת עליו ואולם מוקבל אינו גסס ואם בגסס שקר כי כאשר היה המורכב ממוחל' ומוחל' נוקף על העלמות היה הורה גסס והוא' גסס בהכרת ואם היה המורכב מהמוחל' ומוחל' נוקף על העלמות ומלמי' שיהיה צו כח בעלם ולא כח בלמוות המוחל' כמו שילמור הקרדוים נגרם השמימי הנה בהכרת שיהיה גסס ובעל כמה לפי שאם קולק אמונות העלמות הנושא

✱

באור נרבוני לספר מורה נבוכים חלק א'

פעליו התנועה צמין וחלוק התנועה בעלמה והראשון סבה לשני הנה בחרתי לך להסירך
בהצננת כל מה שאורו הרב בפרקים אלו צענין ההתייחסות והדמיון ואם ידעתי כי כבר השגת
זה וצחקו רק העירומים על כל הזכירה מלוקק עם הניחור ותמוה צו נפש מי שלא הגיע
למעלתך מן המעיינים ועל שני אלו האופנים הנאנו מאמרים רבים מלדרי הפלסופים בפרט
לזה הספר וכן כוונות עד שהשגל מלאכת הקודש ואורו אע"פ שאין זה מקרה בעלמו ית' ירלה
על שיהיה דבר נוסף בעלמו אלא שהוא בכלל קלת מקרה ירלה ענין מקרי מושכל עליו ואורו אשר
לריך שיקלו בתאר הצורה צו ירלה להאמן בפי מחשבות בני אדם ואורו ולא יחייב זה שני בעלמו
ית' בהשקפות המיוחסים ירלה כי אינו מקרה בעלמות אצל יחייב שניו היחס והוא שני
ענין הברורים ולזה ביאר הרב באורו ה' למצול ישב כי יחסו הוא אל המזכים ולא אל האיסים
והמזכים תדירים קיימים באור שצארכו וגם זה היחס אינו אחתי בצחיכה שהם אפשריים בעלמו
והוא ית' מחויב המליחות ואומנם אורו קנין המלאכה אשר צו ירלה והוא התכונה מתכונות
הנפש ואורו אצל כל פעולותיו ית' המהמלכות כלם בעלמו ירלה שומל בעלמו הוא פועל זה
שפועל כי הוא פועל המהמלכות בידיעה ר"ל מלד ליורו להם ליורו המהמלכות צליר משהנה
הוא שכלו שהוא בעלמו כי הוא השכל והוא המושכל והוא מושכל עוד אחר ושהמאמרים חלוקי
העניינים הרבים המהמלכים בפרטים האורים עליו ית' מלד רבוי פעולותיו לא מופכי רבוי
בעלמו וקלמס להורות על מה שנתקדש שלימות ביאור הרב כי התארים אשר מופכי הפעולות
אין צהם רבוי בעלמו וכן ביאורו הפלסופים וככה צענין השליטה גם הקלו צלרוק להעברה
לזה שהוא ענין שכלי ובצחיכה היות המלח עלול מחלול לא שומל בעלמו וכאלו הוא שכל
הפועל וראיתי לציא לך הנה כל התארים אשר התאירו הפלסופים ואין באורים עד שישונו
אל בעלמו ואין קם רבוי וחלקנו זה מלדו חמד אל גולי המהמלכות בדברי דרש"ד וחורו' דע לך כי
הפלסופים עם אשר בארו אחדות השם יתברך הנה קם יאמרו לצורא שהוא ראשון ושהוא
התחלה ראשונה ומלח ועלם אחד וקדמון וכלמי ומושכל וטבל ומשכיל ופועל ובורא ויולד
ויכול ורלה וחי ומטיב ועובד ומחייב המליחות ומחשק ומשוק ועבד ומקבל עריבות ואחת
גמור ומשנו שכל זה מליטה ומענין אחד אין רבוי צו וזה מן הפלל ולריך שבעמידך על זה עד
שיהיה צמדתה השיר ושצמנו השם ית' וכאמר בעלמות והתחלה אחד ואומנם התרבו השמות צלרוק
דבר אליו ולרופו אל דבר או שליטה דבר מומן והשליטה והברורים לא יחייבו רבוי ואומנם
הדרך בתשבות אלו כלם אל השליטה והלירוק הוא כי באשר נאמר לו ראשון הנה הוא לרוף
לו אל המהמלכות אחריי ובאשר נאמר התחלה הנה רומן אל שוליות זולתו מומנו לא הוא
מזולתו והוא חס שליטות לו או לירוק לו אל עלול ובאשר נאמר עלם ענינו המלח לשלול מומנו
הבעייתה בנפשו ובאשר נאמר קדמון ענינו שליטה ההעדר מומנו ראשונה ובאשר נאמר באשר
או כלמי ענינו שליטה ההעדר באחרונה וישנו המגיב מן הקדום והבאשר אל המליחות אינו
קדום בהעדר ולא מושב בהעדר ובאשר נאמר מחייב המליחות ענינו שהוא נאמל אין עלה
לו והוא עלה לזולתו ויהיה המושפט מן השליטה והלירוק אחד צענין אין עלה לו שליטה ושומן
עלה לזולתו לרוף ובאשר נאמר לו שכל ענינו שהוא נאמל בקי מן הסמור וכל נאמל שזה
תארו הנה שכל ר"ל ישיביל בעלמותו וישער בעלמותו וישיביל זולתו בעלמות האל זה תארו בקי
מן הסמור ור"ל הוא שכל והם שתי מליחות מענין אחד ובאשר נאמר מושכל ענינו בעלמותו
שהוא שכל הנה לו מושכל הנהו בעלמותו כי הוא ישער בעלמו וישיביל בעלמו הנה בעלמותו
מושכל בעלמותו מושכל והכל אחד כי הוא שכל מלד שהוא מזהות מופשטת מהמלח לא יהיה
דבר בעלם מומנו ולמה שהשיביל בעלמו הוא מושכל ולמה שהיה בעלמו מושכל לבעלמו הוא מושכל
למה שהיה שכלו לבעלמותו לא יוסקף על בעלמותו הוא שכל ובאשר נאמר יולד ופועל ובורא
מאשר תארו הפועל הנה ענינו שוליותו מליחות ככד ישער מומנו מליחות הכל השפעה
ומחייבת ושוליות זולתו מגיע מומנו ומחשך למליחותו באור שישקף האור מהשמש אלא שאינו
נובע גמור אצל הוא יודע בעלמותו שבעלמותו התחלה למליחות זולתו והשפעה מה שישפע
מומנו יודע לו והוא היודע והוא הפועל כי ידיעתו היא מהמלכות פעולתו כי ידיעתו בעלמו
הוא בהיותו התחלה לכל שהיא ידיעתו בעלמו כי הוא ידע הולת צורה שידע בעלמו לא שיעלל
אצל המלח עלול לידיעתו וזה ענין היותו פועל ובאשר נאמר יכול לא ירלה צו אלא היותו
פועל על חופן אשר שיערכוהו והוא שוליותו מליחות ישפע מומנו זולתו וצדהשפעתו תקודר
כל ההדרגה בכל המליחות על לדי יותר מופלג מליחות האפשרות בשלימות והרוב ובאשר
נאמר רולה לא ירלה צו אלא שזה שישפע מומנו אינו בעלם מומנו ואינו מלעבר עליו אצל
הוא יודע ששלימותו בהשפעת הכל מומנו ופעלו פעל מקודר מידיעה ויקודר הנכבד ומשחי
הפכים ורלונו הולכת במהמלכות בפי ידיעתו ומיכלתו לא חסר ומלרנו ויעצור צזה הענין

[illegible]

באור נרבוני לספר מורה נבוכים חלק א'

כחשפס כל מלאכי הרצ נספרו עליהם ותצין כל חלקיהם חזק ב' התוצן חלל הרצ וזה המלאך הוא זה שמועדי עליו אשר מקירה רצה ואין לרצ והוא ב' אונור. חכם לעלמו אינו רולה לומר יודע גלמו חלל שמועלמו הוא שיהיה יודע ר"ל שבו ענין עליו הוא מלאכתו ומהותו אינו נוסף על גלמותו כי תאריז אינם עלמו ולא דבר יולא מעלמו בו ידע מה שידע נון רולה לעלמו אינו רולה לומר שירלה עלמו חלל שמועלמו שהוא רולה ואן השקר שיהיה הבורא כעבר אונור וכן שמועלמו שיהיה סי ויכול לאונור ון העלם בעל החללים ירלה העלמיים עוד אחר אוננס תאריז העלמיים לו ית' אינם מופעלותיו שני אפסר. שישש שהבורא ברא עלמו חלל היותו בורא הוא בורא לזולתו חלל לעלמו ולכן לא יתה תואר עלמי לו לפי שהוא מכלל פעולותיו וזה אונור והסיבתאריז ההם וכו' ואונור עלמו הענינים שונים וטלימות אשר ון השקר שיהיה הבורא בעד מהם מאונור ולי אפסר שיהיה מכלל פעולותיו ירלה בענין הבורא ר"ל שהוא מכלל פעולותיו בבורא חלל בצמינת עלמו זהו ביאור דעתם והחכם ביאר בצומת עלמו הד' ג'ם אינם בצמינת עלמו חלל בצמינת הפעולות ושמועלמו חלל הד' כחשפט אוננס הבורא אשר יודע הם זה שלינת תואר גלמותו אך בפי יחסים ומחללים ציור וצין המפעולים זהו כחשפס צין צמינת הפעולות וצין צמינת עלמו ר"ל דמותו לו לא שנקם מאונור שני ויאמר ואשר תדעו עד עוף הפרק ואונור להיות כל מציג עלמו סי וחכם בענין אחר זה ירלה והחכמה ענין מציג עלמו כשכילה חכמה השגת עלמו והעלם הוא המציג הוא שגלמו העלם המושק כלומר לא כשאר חלק יהיה סיות זולת העלם המציג חלל הוא המציג והוא המושק והוא ההשגה כי עלמו הוא המושקק לעלמו על שהוא הוא ההשקפה בעלמו ית' אלינו לפי דעתנו מורכב מציג דברים דבר ישיג בו יהיה חכם ודבר אשר לא ישיג בו היה סי כלום המורכב ממשק מושקת וגוף גלמי מציג וכשכילה באונורו חכם מציג עלמו על שגלמו הוא המציג יהיה החכמה והסיים ענין אחר והם לא יצינו לזה הענין חלל יצינו המציג לצוראיו ויהיה זולת עלמו החי והבה הוא ח"כ בצמינת הברואים ודע זה וכן גלל ששן היכולת והרלון היכול על הדבר יכול על הפכו והרולה אפסר שירלה סלופו הנה חין היכולת והרלון: כל אחר מהם נחלל לבורה בצמינת עלמו שהוא חלל יוכל על עלמו ולא יתואר גלמותו עלמו כזה עלל אחר עלמו הנה חין זה המואר ח"כ בצמינת עלמו הנה כנר התבאר לך עלמו התאריז הד' אשר משכו בת המעמלה עלמיים אינם בצמינת עלמו חלל בצמינת הברואים ולזה נאמר גלמותו וכו' והוא מבורא אחר זה שמועלמו יתבדך המציג אחר משה למה שהיה שכן המדברים לקוח מקפריהם הצלח ידועים חללנו והרצ ח"ל אוננס הביא כלל קצרתם גלמי דליה ובלתי מה שהייעם חללי רחית להביא הנה מה שהביאו חן רצך בהשקלת ההפלה על זה והם ספרו בהשקלת הראשונה שהיא כאללח בכל דבר והיא הפועלת לא זולתה ותארוה שצמנה חללים נוספים על העלמות הד' אשר הביאם הרצ ב"ח ציור ח' זולתם והוא ממה שמועלמו חללים ויקוף לך רוב דעותם ואונור העניינים אשר פנינו המדברים חלל קצרתם בהשקלת הראשונה ואונור קצרתם והגנויות אשר יחייצו להם חלל המדברים קצרו בהשקלת הראשונה שהיא גלמות גלמי גשמות ולא גשם שיה יודעת רולה יכולת מדברת שמועלמו רולה ותחלת העלמות היא הפועלת לכל המאללות גלי אוננעי והיודעת גם בידיעה גלמי בעלת סכלית אשר שהיו המאללות גלמי בעלות חכלית וסלקו העלות אשר הנה ותחלת העלמות הסיה היודעת הרולה השמועלמו הרולה היכולת המדברת כאללח עם כל דבר ויכול דבר לרונם גידקת גם דניקות מליחות חלל ההנחה ישיגה גבויות חזק שמה חזק חללי ון המאללות הדבר בהכרח מציג הכפס למי שהכפס היא מליחות עלמות אינה גשם שיה יודעת יכולת רולה שמועלמו רולה מדברת הנה חלל החלילו התחלת המאללות כפס כוללת נסדרת ון הסומר חלל עלל יספרו והביר הקסקות אשר יחייצו לזאת ההנחה ויתור כגלה מהם המאלמים בתאריז שמועלמו הנה מורכבת קדומה הנה תהיה הנה הכרעה והוא סלוף מה שהיכו האשכריא ומכלל הרבבס ממועדא לפי שהיא מקרה וכל מקרה חללם ממועדא והניחו עם זה כל המאללות פעולות מבורות ר"ל אשכריות ולא יתכן שצמנה סקור ולא הדרגה חלל סכונה גזרה שצמנה המאללות חלל סקור סכל כאלל אפסר שיהיה סלוף מה שהורס עליו והם עם זה ירלו בעששים במללכה אשר דמו זה הפועלים שצמנה סקור והדרגה וזה יקרא חכמה ויקרא האונור חכם ואשר הקפיקו בו על זאת האונורה זולת ההשקלה הוא שהם דמו הפעולות הטבעיות בפעולות הרלניות ואונור כל פועל צומה שהוא פועל הנהו מקורר מופעל דולה בומר מי יודע ושצמנה הפועל צומה שהוא פועל יספרו זה והקפיקו זהו שמועלמו מה שזולת החי הכתו דומם וזאת והנח לא יקורר ממה פועל הנה מה שזולת החי לא יקורר ממה פועל וכספרו הפעולות המוקדורות ון העניינים המצעים וסלקו עם זה שיהיה לעצמים החיים אשר גגלה

[illegible]

באור נרבוני לספר מורה נבוכים חלק א'

זהם על הצנת הקדמותיהם וזהם שהציגם אליהם וזהם שסיגסג מן הגנות ושהגנות אשר ישיג לפלוסופים הוא צוקרה כי אין כל לודק משונה עד יחקר ויחקר הגנות כי הוא כמענין כרעס וחקור ונשחת ולדיק ונט לפני רשע ואי אפשר שימנע כי יתגלה האמת ויביע ויטער:

סרק נד בשיעד לו צהודיע תאריז כלם וזהם פעולותיו ירלה שיודיעהו הנמלחות כלם ומשפטי ההגותו כמו שיודיעהו השפעתו לממלחות ודקות הנהגתו והישר הנמלל בטבע הנמלחות וללה הם תאריז כי יתואר בתארים וחזויים לפעולות ההם דומים לפעולות אשר נפעלם אמתו יקרא לזה רחום וחנן וישר לא שיהי צו התארים ההם אצל צמה הוא הנמלל היותר משונה ומשיג עלמו והוא צפנים וממלחות כלם שיוצג מלד השכלת עלמו והקדור אשר צם יגיעו הנמלחות ומנו על כל הדרכים ההם לא שיהי צו תארים עלזויים ולא ענינים נוקפים על העלם זהו כונת הרב צה השרש והוא הרמז אליו בפרק הקודם כשנרלה צמכמה השגת עלמו והם יביטו השיגו לצרוחיו ולא יביטו כי בהשיג עלמו ישיג צרוחיו לא שישג הנמלחות צמה הם הנמלחות ההם אצל צמה הם צמאחת עלמו וכשישכיל עלמו ישכיל הנמלחות כלם ודע זה והצינהו ותנין ומאמרים רבים וזה הספר יראו צם הרב על זה השרש אשר כתנו לך ולמה שהוא עמוד שהכל נשען עליו אלא ריך צה ואצאר ענינו וזה שהניב לפלוסופים אל זו הקצרה ואיך ראויו שיוצן ואצדיל החקירה צו צמה שיצוא צע"ה ואשר השיגו הוא ע"ה לא השיגו אדם לפניו ולא לאחריו הנה צארכו צפ' כ"ט ציתרון משה ועלמה על זולתם ואחר מורה על היותו ית' כודע בתאריז כי בשענד הדרכים כדעהו ירלה אחר שיוי התארים דרכי השפעת הנמלחות על כל היותר טוב והיותר משונה והנהגתם בטבע כאשר אצרכו חה מציג ומצורו ומשונה אשר הוא עלמו צליר אשר צו אס כן כשידע התארים ידעהו כמו צאצרכו ואמתו כדע הפועל ומפעלו המיוחד לא מי שילום ויתפלל לצד כי הוא התפעלות דומיו והוא אשר צו חיים ההמון גם המושגים להיות קבולות ומי יתן ויתעסקו צהם צדורנו זה וכאשר נקש ידיעת התארים ונקש מצינה ירלה שעל מי התארים ההם ר"ל ומציו צמליות וקדרם תביע המצינה ולכן קדרם עליהם צמיתלם ונקש אחרי כן צנצולה השגת עלמו והוא אצורו וכו' והבן אצורו וכל אשר העגה פעולה ומפעולתיו וכו':

סרק נה כי כל הפעולות יחייצו שנוי דע כי ההפעלות האמתי הוא פעל הכח אשר צעצור הכח ההוא והוא הוקצל ההתפשטות נשתנה הדבר והפך אל הפך כמו שנוי הדבר מן הלבון אל השחור וזה שהכח אשר צו נשתנו הדברים קלמם אל קלמ יקרא הכח המומפעל וזהו המור ומפעל כענין צהילוי הראשון ופעל הכח ההוא ר"ל ההרעם וההשתנות יקרא התפעלות כמו שנוי הדבר מן הלבון אל השחור ומן המתיקות אל המרירות הנה לזק הרב צמאחר שכל התפעלות יחייצ שנוי כי ההתפעלות הוא ההשתנות וההשתנות הוא קצול השנוי כענין צהתנועיות שהוא קצול התנועה הנה השנוי הוא הגעת השמרות דרך משל או קור הלבון והגעת השמרות וההתפעלות הוא ההרעם וההשתנות ר"ל קצול להגעת השמרות והעדר הלבון הנה ההתנועיות ומחייצ התנועה וההתפעלות יחייצ שנוי צענין ההשתנות ולפי זה גם כן אחר שההתפעלות יחייצ שנוי כי לא יהיה קצול הדבר אס לא יהיה הגעתו והיה כל שנוי לפניו שנוי הנה לא יתפעל הדבר ולא יתקדם אס לא נשתנה קודם ואולם אס הנמכורה צכל עניניו הנמללים צעלמותו וצלירותו אל דבר מה מחוץ צעת התנועה הוא צעניו צעת המנוחה אי אפשר שיתנועע צעת יותר ראשון ומאשר הוא שנינו ואס לא ינוח ולא יתנועע או יתנועע וינוח יחד וכל שני הענינים שקר זה התצאר צמאמי משמע הטבעי וזהו אשר כונו הרב צה המקום אלל שהראשון לו המיתמקות מה ולכן הצאכורה והוא הכרמי צמאמת הצנת ההתפעלות הבן אצורו והוא הדבר כצ שער צו כל אדם וכצו גלה צמפרי הנציגים ע"ה צהרשקת הדומי רמז כי הנציגים לא יגלו מן השתרים אלל מה שהוא נלות לכל ויש לי ספק גדול צמאחר יעשי' ע"ה ואל מי תדמיוני ואשמה צמה הלטרך להנחות ולקשר צשווי ואחשוד שרמז על אפשרות המיתמקות וקוד ה' ליריאיו ואמנם ומאצור השני ואל מי תדמיון אל אינו מזה המין כי הוא נאמר על התאר והעד אצור מזה דמות תעצבו לו והמתנועע סקר גם כן בהלטרפו למה צעצצורו התנועע עד שגיע צפעל ירלה צזה הנמשל המצורי שהוא הדבר אשר אליו התנועע צמנה לך ומשל ולכן היה הכס וממלחי מליחות התנועה ומעור צם הפעל כמו שורה גדרה צמאצור עלימות מה שצכח מלד מה שהוא צכח עס היות לו זה השלימות כמו צאצרכוהו צפרשכו לכונות וצמפרי המוכנה סריק משה:

סרק נו דע כי ההדמות הוא יחס אחד מצ' דברים ירלה כי הוא הקשה מה אס השווי ואס הפחות ואס היותר ואצור ומדומים צמחקים הג' ירלה שיש לשניהם שלשה רחקים לא שבוין צה שהם כדורים כי אין זה האכוון כי ענין יותר אכך אמתם יאמר צין שני דברים